

Arrest

nr. 192 929 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 april 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 5 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 152 636 van 16 september 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 28 oktober 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 15 juni 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 29 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 173 655 van 29 augustus 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.9. Op 15 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.10. Op 15 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 15 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 182 010 van 9 februari 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.13. Op 27 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te hetend:”

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, uiterlijk op 27.04.2017.W

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr zal opgesteld worden door de sociale inspectie Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. De 3de asielaanvraag, ingediend op 28.10.2015 werd bij beslissing van 15.06.2016 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 30.06.2017. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden tussen 07.05.2015 en 19.12.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

1.14. Op 27 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

1.15. Op 11 mei 2017 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.16. Bij arrest nr. 190 064 van 26 juli 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

1.17. Bij arrest nr. 190 065 van 26 juli 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.11.

1.18. Bij arrest nr. 190 971 van 29 augustus 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid van de vordering als volgt:

“De Wet van 15 december 1980 stelt in artikel 39/2:

§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris – generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter, over de overige beroepen, wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Artikel 39/56 lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen.

Een eventuele nietigverklaring van de thans voorliggende bestreden beslissing doet immers niets af aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en evenmin aan het feit dat hij gevolg dient te geven aan eerdere bevelen die definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

Verzoeker werd immers reeds op 29 juni 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten en dit bevel is definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Daarnaast is de bijlage 13quinquies van 5 mei 2015 eveneens definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Immers werd het beroep tot nietigverklaring, ingediend tegen die bijlage 13quinquies verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 182.010 wegens gebrek aan belang, ook al heeft verzoeker in zijn beroep tot nietigverklaring een schending opgeworpen van hogere rechtsnormen. De Raad oordeelde onder meer wat volgt:

“(…) De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 29 juni 2016 geen beroep heeft ingesteld, zodat dit bevel om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar is. Aangezien de verzoekende partij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog steeds valt onder de gelding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2016, kan de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereist actueel belang.(…)”

Voor zoveel als nodig kan nog verwezen worden naar volgende vaste rechtspraak van de Raad van State:

“Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is.” (arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A.171.101 XIV – 25.011)

Waar hij stelt belang te hebben bij het eerste middel, waarin hij aanvoert dat doordat er geen termijn werd opgelegd een inreisverbod kan worden opgelegd door het Bestuur, dient te worden opgemerkt dat

het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens een verantwoording kan vormen voor het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker, die er in zijn verzoekschrift aan voorbijgaat dat het gaat om een herhaald bevel, heeft derhalve geen belang bij huidige vordering."

3.2. De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de wet vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij voert onder meer een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. De verwerende partij kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad. Ook het feit dat het om een herhaald bevel gaat, doet hieraan geen afbreuk. In zoverre de verwerende partij verwijst naar een arrest van de Raad waarbij het gebrek aan belang werd vastgesteld bij een beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat het gebrek aan belang werd vastgesteld omdat tegen een latere beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten geen beroep werd ingesteld, zodat de verzoekende partij bij een eventuele vernietiging van de in het geding zijnde bevel, nog steeds onder de gelding viel van het latere bevel, een situatie die zich *in casu* niet voordoet. De verwerende partij toont niet aan dat er na de bestreden beslissing een bevel werd afgeleverd aan de verzoekende partij dat definitief en uitvoerbaar is.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet, van artikel 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.1.1. Het eerste middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"1. Voorafgaandelijk: verzoeker heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

In het bijzonder wijst verzoeker erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Bovendien werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, dat gepaard gaat met de huidige bestreden beslissing omdat geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten".

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

3. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen omdat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De vereiste zijn streng: verzoeker moet een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit moet dus een vaststaand gegeven zijn.

Op basis van de feitelijke gegevens is dergelijk oordeel manifest onredelijk.

Het gevaar voor de openbare orde zou erin bestaan dat verzoeker "geen arbeidskaart/geen beroepskaart" heeft. Het gaat dus om mogelijk zwartwerk.

Dit risico dient duidelijk te worden gekaderd. Verzoeker vroeg een toelating tot tewerkstelling voor alle in loondienst uitgeoefende beroepen aan (een arbeidskaart C) in 2016, gedurende bovenvermelde asielprocedure. Op 22 augustus 2016 bekam verzoeker een arbeidskaart C (nr. VGC461923) met een duurtijd van één jaar: van 22 augustus 2016 tot 21 augustus 2017 (stuk 3). Verzoeker is met deze arbeidskaart aan de slag gegaan. Op 27 april 2017 vond er een politiecontrole plaats op de werkplek van verzoeker. Verzoeker was hier toen aanwezig. Hij merkte op dat hij een arbeidskaart C heeft met een duurtijd tot 21 augustus 2017 (stuk 3).

Verzoeker baseerde zich op de verstrekte arbeidskaart C, hetgeen evenwel achterhaald was. Verzoeker heeft bovendien een blanco strafregister én is nooit veroordeeld geweest of op enige andere manier in verband gebracht met een schending van de openbare orde.

Ook de ernst van de inbreuken werd door de sociale inspectie gering geschat: verzoeker werd hierom niet verder ondervraagd en er werd geen PV opgesteld.

Het oordeel van de gemachtigde kan dan ook onmogelijk volstaan, temeer gelet op artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Verzoeker wijst in dit verband op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek.

In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt: “Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...] In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

Verzoeker benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

In casu kan onmogelijk tot dergelijk besluit worden gekomen. Verzoeker verwijst hiervoor naar bovenstaande feiten. Met deze omstandigheden heeft de gemachtigde kennelijk geen rekening gehouden.

Er blijkt in casu niet dat het bestuur ook heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze feitelijke vaststellingen dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet.

Er blijkt niet dat deze vereiste beoordeling werd gemaakt op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Dit kan bovendien niet worden rechtgezet door een a posteriori motivering.

Het betoog van de gemachtigde kan dan ook niet volstaan. Dit komt er zo in wezen op neer dat er zelfs, hetgeen wordt betwist, bij vaststelling van een wetsovertreding een evident risico bestaat dat de betrokken vreemdeling ook in de toekomst nog dergelijke wetsovertredingen zal begaan. De gemachtigde kan onmogelijk worden gevolgd in dit standpunt, nu het volgen van een dergelijke redenering erop zou neerkomen dat het bestuur ervan wordt ontheven in elke situatie afzonderlijk na te gaan in welke mate er sprake is van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” en een geïndividualiseerd onderzoek te voeren (zie: arrest RvV nr. 169 732 van 14 juni 2016).

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk heeft gehandeld en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.”

4.1.2. De verzoekende partij werpt op dat het de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid toekomt om een termijn te bepalen, overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, dat de motieven tot het bepalen van de termijn expliciet dienen opgenomen te worden gelet op de vereiste van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betoogt dat in casu door de gemachtigde toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet om zowel

af te wijken van de termijn van 30 dagen als om een termijn van nul dagen op te leggen omdat zij een gevaar zou zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zij stelt dat het feit dat zij een gevaar voor de openbare orde is een vaststaand gegeven moet zijn. Zij meent dat dit oordeel op basis van de feitelijke gegevens manifest onredelijk is, waarna zij haar mening toelicht.

Er blijkt evenwel niet welk actueel belang de verzoekende partij bij dit middel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat niet gemotiveerd wordt aangaande het ontbreken van een termijn die voor vrijwillige uitvoering werd toegekend.

4.1.3. In zoverre de verzoekende partij een belang zou kunnen putten uit het feit dat haar een inreisverbod werd opgelegd, dat gepaard gaat met de huidige bestreden beslissing, omdat geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek, wijst de Raad op wat volgt.

De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat *in casu* een motivering in recht en in feite.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op meerdere juridische gronden uit de vreemdelingenwet, met name:

- artikel 7, eerste lid, 1° (verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten),
- artikel 7, eerste lid, 3° (door gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden).
- artikel 7, eerste lid, 8° (een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefenen, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging)

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, is in rechte gesteund op een tweeledige juridische grond uit de vreemdelingenwet, met name:

- artikel 74/14, § 3, 3° (gevaar voor openbare orde).
- artikel 74/14, § 3, 4° (geen gevolg gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing binnen de toegekende termijn)

De verwerende partij motiveert in feite dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Verder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen arbeids- of beroepskaart heeft en dat een PV zal opgesteld worden door de sociale inspectie, dat gezien het karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Ten slotte wijst de verwerende partij er op dat de derde asielaanvraag, ingediend op 28 oktober 2015 bij beslissing van 15 juni 2016 niet in overweging werd genomen en dat haar een bijlage 13 *quinquies* werd betekend op 30 juni 2017 (lees: 2016). en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend tussen 7 mei 2015 en 19 december 2016, dat deze beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

4.1.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing, meer bepaald de reden waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, in het eerste middel inhoudelijk bekritiseert zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat de verzoekende partij tevens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu meent de verzoekende partij dat het aan de verwerende partij toekomt om aannemelijk te maken dat er in haar hoofde sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu zij dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek af te leveren, doch dat de verwerende partij op grond van de feitelijke omstandigheden, onmogelijk tot een dergelijk besluit kan komen, dat ook niet blijkt dat het bestuur heeft afgewogen in welke mate op basis van de feitelijke vaststellingen dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

De Raad herhaalt dat de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn is gesteund op twee juridische en feitelijke motieven. De afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn is tevens gesteund op artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij in feite gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend tussen 7 mei 2015 en 19 december 2016, dat deze vorige beslissingen niet werden uitgevoerd. Dit motief wordt niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij en is voldoende determinerend om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, te geven. De kritiek van de verzoekende partij die enkel gericht is tegen de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, waarbij wordt geoordeeld dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, betreft derhalve een kritiek gericht tegen een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de andere vaststellingen met betrekking tot artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet die de afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten op voldoende wijze schragen.

Nu de verzoekende partij niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend tussen 7 mei 2015 en 19 december 2016, toont zij niet aan dat het bestreden bevel en de afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn zijn genomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Evenmin toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is om op basis van deze feitelijke vaststellingen en in het licht van artikel 74/13, §3, 4° van de vreemdelingenwet te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn. Een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing wordt niet aangetoond, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij onmogelijk tot het besluit kon komen dat zij een gevaar voor de openbare orde is, dient dan ook niet verder beoordeeld te worden.

Een schending van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet, van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM.

4.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker kwam aan in België op 14 januari 2013.

Verzoeker diende op 17 januari 2013 zijn eerste asielaanvraag in. De eerste asielaanvraag werd afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming op 28 april 2015. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 september 2015.

De eerste asielprocedure duurde derhalve 2 jaar en 8 maanden, zoals de gemachtigde erkent in de bestreden beslissing.

Op 28 oktober 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Bij deze nieuwe asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd en overgemaakt:

- De identiteitskaart van verzoeker*
- Twee rijbewijzen*
- Een attest van vrijstelling van de legerdienst van verzoeker*
- De geboorteakte van verzoeker*
- De overlijdensakte van de broer van verzoeker*
- De overlijdensakte van de vader van verzoeker*
- Verschillende internetartikelen*

Op 15 juni 2016 werd de bestreden beslissing genomen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij werd gesteld dat de asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 augustus 2016.

De tweede asielprocedure duurde derhalve 10 maanden, zoals de gemachtigde eveneens erkent in de bestreden beslissing.

Verzoeker was langdurig in het bezit van een legaal verblijf.

Hij heeft gedurende deze tijd zijn sociaal netwerk stelselmatig uitgebouwd. Gezien zijn duurtijd van verblijf in België, heeft verzoeker relaties aangegaan in België en deze ontwikkeld met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Hierdoor is de sociale identiteit van verzoeker in België gevormd.

Gedurende deze periode is verzoeker tevens langdurig werkzaam geweest (zie de stukken 3 en 4 zoals gevoegd bij de regularisatieaanvraag en stuk 3).

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or

her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM

2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

Verzoeker verwijst hierboven naar bovenstaande uiteenzetting – met name de elementen die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf – waaruit de toepassing van artikel 8 EVRM in casu blijkt (zijn onafgebroken verblijf in België, de lange asielprocedures, zijn legaal verblijf in België, zijn opgebouwd sociaal netwerk, het werk dat hij heeft uitgevoerd in België).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

De gemachtigde diende nochtans rekening te houden met bovenvermelde feitelijke elementen: in het bijzonder het opgebouwde privé-leven van verzoeker gedurende zijn legaal verblijf in België.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

4.2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

4.2.3. Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, kan verwezen worden naar wat hieromtrent wordt gemotiveerd in punt 4.1.3.

Waar de verzoekende partij betoogt dat, hoewel artikel 8 van het EVRM niet in een formele motiveringsplicht voorziet, de determinerende motieven in de bestreden beslissing zelf moeten opgenomen zijn ingevolge artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat deze in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 van het EVRM tussen haar private belangen en het algemeen belang omvatten, doch dat in de bestreden beslissing niets te lezen staat over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van haar privé- en gezinsleven, wijst de Raad op wat volgt.

4.2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

4.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

4.2.5.1. De verzoekende partij voert geenszins aan dat zij een gezins- of familieleven in België heeft. Zij maakt dan ook geen schending van het gezins- of familieleven aannemelijk. De verzoekende partij toont voorts niet aan waarom of op welke wijze de verwerende partij in voormelde omstandigheden, bij het nemen van de bestreden beslissing, een belangafweging ten aanzien van haar gezins- of familieleven diende te maken en aldus over een eventueel risico op een schending van artikel 8 van het EVRM diende te motiveren.

4.2.5.2. De verzoekende partij beroept zich in het middel op een schending van haar recht op het privéleven, in het bijzonder wat betreft haar sociale relaties.

In zoverre de verzoekende partij verwacht dat in die bestreden beslissing gemotiveerd wordt omtrent haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 15 december 2016 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 190 064 van 26 juli 2017. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 15 november 2016. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Daarnaast wijst de Raad er op dat de bescherming van artikel 8 voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Staten hebben daarbij het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

De verzoekende partij houdt een uitgebreid theoretisch betoog, doch toont met het enkel verwijzen naar het feit dat zij gedurende haar asielprocedures van in totaal 3,5 jaar stelselmatig een sociaal netwerk heeft opgebouwd, zij relaties is aangegaan in België en hierdoor haar sociale identiteit is gevormd en dat zij langdurig werkzaam was in België, zonder meer concrete toelichtingen, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog hadden dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de

verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest vergelijkbaar is met deze van artikel 8 van het EVRM kan ook niet worden besloten dat deze bepaling is geschonden.

4.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

4.2.7. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet opgemaakt worden met welke elementen van haar gezins- en familieleven of haar gezondheidstoestand of betreffende het hoger belang van het kind de verwerende partij onvoldoende zou rekening gehouden hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Noch in haar verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen aanwezig zijn in hoofde van de verzoekende partij die betrekking hebben op een gezins- en familieleven in België of haar gezondheidstoestand die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij is ook geen minderjarige en uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een of meerdere minderjarige kinderen heeft. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er elementen zijn overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarmee de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden en waaromtrent zij aldus diende te motiveren.

In de mate de verzoekende partij betoogt dat het bevel eveneens een motivering met betrekking tot haar privéleven diende te bevatten, kan een dergelijk vereiste niet worden gelezen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.9. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER